

μου,» εἶπεν ἡ γυνή, «δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἐνοχλήσω εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ μοι ἐπιτρέψῃς νὰ διαμείνω ὀλίγας ἑσπέρας εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου, ἡ ὁποία εἶναι κενή, καὶ . . .» Ἐδῶ ὁ δικαστὴς διέκοψε τὴν διμιλίαν τῆς καὶ τὴν ἠρώτησε· «πῶς ὀνομάζεσαι καλὴ μου;» «Ὀνομάζομαι ἀπεκρίθη ἡ γυνή, Ἐλήθεια» «Φύγε,» τῆς λέγει τότε ὠργισμένος, «νὰ μὴ φωνάζω τὸ ψεῦδος καὶ κακὴν κωκῶς σὲ ἐκβάλω ἀπ' ἐδῶ.» «Ἄ! χωρὶς αἰτίαν μὲ διώκεις;» εἶπεν ἡ Ἐλήθεια, «ἀλλὰ μάθε, ὅτι θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἰδική μου σειρὰ· διότι ἐγώ,» εἶπε μὲ τόνον, «εἶμαι θυγάτηρ τοῦ Χρόνου καὶ ἐπιτυγχάνω τὰ πάντα παρὰ τοῦ γέροντος πατρός μου, ὅστις ἀργεῖ μὲν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μοι ἀρνεῖται νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον ἐπισημοτέραν τοῦ ψεύδους.»

Η ΑΛΑΖΟΝΙΑ.

«Τί εἶναι, πάτερ μου,» ἠρώτησε μίαν φορὰν παιδίον τὸν πατέρα του, «ἡ ἀλαζονία; διότι πολλάκις ἤκουσα τὴν λέξιν καὶ δὲν ἐνόησα.» — «Ἐλαζονία, παιδί μου,» εἶπεν ὁ πατήρ, «εἶναι τὸ κἀκίττον ἐλάττωμα τῶν ἀνθρώπων.» — «Χειρότερον ἀπὸ τὴν κλοπὴν καὶ ἀπὸ τὸ ψεῦδος; δὲν πιστεύω,» εἶπε τὸ παιδίον. — «Πολὺ χειρότερον,» ἀπεκρίθη μὲ σοβαρότητα ὁ πατήρ· «διότι ὅστις κλέπτει, ἢ ψεύδεται βλάπτει συνήθως μόνον τοὺς ἄλλους, τὸν ἐαυτὸν του δὲ συχνάκις φαίνεται, ὅτι τὸν ὠρελεῖ, ἐνῶ ὁ ἀλαζὼν ἀνθρώπος καὶ τοὺς ἄλλους βλάπτει καὶ αὐτὸς γίνεται γελοῖος, χάνει τὴν ὑπόληψίν του καὶ πολλάκις καταστρέφει καὶ τὴν ζωὴν του.» «Τώρα πολὺ περιεγότερος γίνομαι,» εἶπε τὸ παιδίον, «νὰ μάθω, τί εἶναι ἀλαζονία.» — «Ὁ ἀδελφός σου Ἰούστος,» ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, «δὲν ἐσπούδασε τὴν ναυτικὴν τέχνην, καὶ ὁμοίως ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ θέσιν κυβερνήτου φανταζόμενος, ὅτι εἶναι ἱκανὸς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, προσπαθῶν δὲ νὰ καταπέσῃ εἰς τὴν ἰδέαν του ἕνα ἰδιοκτῆτην πλοίων, ἐὰν δὲν κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του, θὰ δοκιμάσῃ πολλὴν θλίψιν, ἐὰν δὲ τὸν κατοπέσῃ καὶ λάβῃ τὴν θέσιν κυβερνήτου, εἰς καιρὸν τρικυμίας καὶ τοὺς ἐπιβάτας θέλει πνίξει, καὶ τὸν ἰδιοκτῆτην, θέλει ζημιώσῃ, καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἀδίκως θέλει καταστρέφει· παρόμοια συμβαίνουν καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἔργα, εἰς τὰ ὁποία οἱ ἀλαζόνες γίνονται ἀρχηγοί.» — «Ἐνοῶ τώρα, πάτερ μου, ὅτι τῷ ὄντι ἡ ἀλαζονία εἶναι τὸ χειρότερον ἐλάττωμα διότι

κάνει τὸν ἀνθρώπον νὰ νομίζῃ, ὅτι γνωρίζει καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει. — «Προσπάθησε λοιπὸν, σὺ,» εἶπεν ὁ πατήρ, «νὰ γίνῃς ἱκανὸς εἰς τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον θὰ καμνῆς καὶ ποτὲ μὴ θελήσῃς νὰ φαίνεσαι ἄξιος, εἰς ὅ,τι δὲν θὰ εἶσαι.»

Ο ΑΒΡΑΑΜ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ ΤΟΝ ΙΣΑΑΚ.

Ἀὕτη ἡ εἰκὼν παριστᾷ συμβάντι, τὴν ἀφήγησιν τοῦ ὁποίου θὰ εὑρητε εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν. (Γεν. ΚΒ'. 1—14) ὡς ἐξῆς. «Μετὰ δὲ τὰ πράγματα ταῦτα—δηλ. ὅταν ὁ Ἰσαὰκ ἦτο ὡς εἰκοσιπέντε ἐτῶν τὴν ἡλικίαν—ὁ Θεὸς ἐδοκίμασε τὸν Ἀβραάμ· ὁ δὲ εἶπεν, ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε, Λάβε τώρα τὸν υἱὸν σου τὸν μονογενῆ, τὸν ὁποῖον ἠγάπησας, τὸν Ἰσαὰκ, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν τόπον Μοριά, καὶ πρόσφερε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς ὀλοκαύτωμα, ἐπὶ ἐνὸς τῶν ὀρέων, τὸ ὁποῖον θέλω σοὶ εἶπει. Σηκώθεις δὲ ὁ Ἀβραάμ ἐνώρις τὸ πρωῖ, ἑσταμάρωσε τὴν ὄνον αὐτοῦ, καὶ ἔλαβε μετ' ἑαυτοῦ δύο ἐκ τῶν δούλων αὐτοῦ, καὶ Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ σχίσας ξύλα δὲ τὴν ὀλοκαύτωσιν, ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Θεός. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ὑψώσας ὁ Ἀβραάμ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν. Καὶ εἶπεν ὁ Ἀβραάμ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ, σεῖς καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου· ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον θέλομεν ὑπάγει ἕως ἐκεῖ· καὶ ἀφοῦ προσκυνήσωμεν, θέλομεν ἐπιστρέφει πρὸς ἐσᾶς. Καὶ λαβὼν ὁ Ἀβραάμ τὰ ξύλα τῆς ὀλοκαύτωσης, ἐπέθεσεν ἐπὶ τὸν Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ ἔλαβεν εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὸ πῦρ, καὶ τὴν μάχαιραν καὶ ὑπῆγον οἱ δύο ὁμοῦ. Τότε ἐλάλησεν ὁ Ἰσαὰκ πρὸς Ἀβραάμ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ εἶπε, Πάτερ μου. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ, τέκνον μου. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰσαὰκ· Ἰδοὺ τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα, ἀλλὰ ποῦ τὸ πρόβατον διὰ τὴν ὀλοκαύτωσιν; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀβραάμ· ὁ Θεός, τέκνον μου, θέλει προβλέψῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ πρόβατον διὰ τὴν ὀλοκαύτωσιν. Καὶ ἐπορεύοντο οἱ δύο ὁμοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Θεός ὠκοδόμησεν ἐκεῖ ὁ Ἀβραάμ τὸ θυσιαστήριον, καὶ διέθεσε τὰ ξύλα, καὶ δέσας τὸν Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἔβλεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων, καὶ ἐκτείνας ὁ Ἀβραάμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν μάχαιραν διὰ νὰ σφάξῃ τὸν υἱὸν

αὐτοῦ. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν, Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. Ὁ δὲ εἶπεν Ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε Μὴ ἐπιβάλης τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, καὶ μὴ πράξης εἰς αὐτὸ μηδέν διότι τώρα ἐγνώρισα, ὅτι σὺ φοβείσαι τὸν Θεόν, ἐπειδὴ δὲν ἐ-

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Ἰσαάκ.

λυπήθης τὸν υἱόν σου τὸν μονογενῆ δι' ἐμέ. Καὶ ὑψώσας ὁ Ἀβραάμ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἶδε καὶ ἰδοὺ κριὸς ὕπισθεν αὐτοῦ, κρατούμενος ἀπὸ τῶν κεράτων αὐτοῦ εἰς φυτὸν πυκνὸ-κλαδον καὶ ἐλθὼν ὁ Ἀβραάμ, ἔλαβε τὸν κριὸν καὶ προσέφερον αὐτὸν εἰς ὄλοκαύτωμα ἀντὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Ἀβραάμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου Ἰσοβά-ιρέ· ὁ Κύριος θέλει προβλέψει.

Ο ΒΑΚΧΟΣ ἢ ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὁ Βάκχος, ὅστις καὶ Διόνυσος λέγεται, ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου. Ἡ Σεμέλη κατὰ δολίαν συμβουλήν τῆς Ἥρας παρεκάλεσέ ποτε τὸν Δία νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν ἐν ὄλῃ τῇ θεϊκῇ αὐτοῦ δυνάμει καὶ μεγαλοπρῆσι. Ὁ Ζεὺς μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τὴν αἴτησιν τῆς Σεμέλης διὰ τὸν ἕρκον, τὸν ὁποῖον ἔδωκε, καταβὰς μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν κατέφλεξεν αὐτὴν καὶ ἅπαντα τὸν οἶκόν τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἔγκυος 7 μηνῶν, ὁ Ζεὺς ἔλαβε τὸ βρέφος καὶ τὸ ἔδεσε περὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ καὶ μετὰ δύο μῆνας

ἐξαγαγὼν τὸν Διόνυσον, παρέδωκεν εἰς τὸν Ἑρμῆν, ὅστις τὸν ἔφερεν εἰς τὰς Νύμφας, αἵτινες ἦσαν ἐν Ἰνδίας ἐν τῇ πόλει Νύσα, ἐξ ἧς φαίνεται ὠνομάσθη ὁ Βάκχος Διόνυσος, ὡς ἐκ τοῦ Διὸς γεννηθεὶς καὶ ἐν τῇ Νύσῃ ἀνατραφεὶς.

Ὁ Διόνυσος ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Σιληνοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὰς ἐκστρατείας του. Ἄνδρωθεις δὲ περιήλθεν ὅλους τοὺς τόπους μέχρι τῶν ἀπωτάτων Ἰνδιῶν διδασκὼν τοὺς λαοὺς τὴν ἀμπελοργίαν, τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου καὶ ἄλλας ὠφελίμους τέχνας. Ὁ Διόνυσος ὑπῆρξεν ἄριστος πολεμιστὴς καὶ ἀνδρείως ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τιτάνων ὑπὲρ τοῦ Διὸς, τοῦ πατρὸς του. Οἱ στρατιῶται, οὗς μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερον εἰς κατὰκτησιν τῆς γῆς, ἦσαν οὐ μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες καὶ ἔφερον ὡς ὄπλα θύρσους, τ.ἔ. ῥάβδους περιβαλλομένας φύλλα κισσοῦ καὶ ἀμπέλου. Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν εἰς Φρυγίαν ὁ Διόνυσος ἀπώλεσε τὸν προσφιλῆ τοῦ Σιληνὸν ἢ Σάτυρον, τὸν ὁποῖον εὐρὼν ὁ Μίδας ἀπέστειλε καὶ ἔλαβε τὸ χάρισμα νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρυσὸν πᾶν ὅ,τι ἤγγιζεν. Ἐπιστρέψας δὲ ἐκ τῆς ἐκστρατείας του εὐρεν ἐν Νάξῳ τὴν Ἀριάδνην, τὴν ὁποῖαν ἐγκατέλιπεν ὁ Θεσεύς καὶ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα.

Ὁ Βάκχος ἢ Διόνυσος, συνήθως παρίσταται νέος ἄνευ γενεῶν, μὲ κόμην λελυμένην καὶ

Ὁ Βάκχος.

ξανθὰς ἔχουσιν τρίχας ἄλλοτε δὲ παρίσταται ὡς παιδίον ἐστεμμένον διὰ κισσοῦ ἢ κλημάτων κρατεῖ δὲ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς θύρσον, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κάλαθον πλήρη σταφυλῶν.

Ἱερά τοῦ Διονύου ἦσαν ἰδίως τὸ κλῆμα καὶ ὁ ἀειθαλής κισσός, ἐκ δὲ τῶν ζώων ὁ πάνθηρ, ὁ λύκος, ἡ τίγρις καὶ ἄλλα.

Ὁ Διόνυσος ἐλατρεύετο καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ καθ' ἐξοχὴν εἰς τὸ ὄρος Κιθαιρώνα. Ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ τὰ Διονύσια ἐτανηγυρίζετο μετὰ μεγάλης ἐξαιρέτως πομπῆς ἐν Ἀθήναις. Τὰ μεγάλα Διονύσια ἐτελοῦντο τὸ ἔαρ μετὰ λαμπροτάτης λιτανείας.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

Ἐκ μικρῶν σταγόνων
Πιπτουσῶν συγχῶς
Γίνεται εὐκόλως
Ὁ ὠκεανός.

Ἐκ δὲ κόκκων ἄμμου,
Κἂν μικρῶν πολλὰ,
Γίνονται ἔπι τέλους
Ὅρη ὑψηλά.

Ἐκ στιγμῶν δὲ πάλιν
Τῶν οὐτιδανῶν
Γίνεται τοῦ χρόνου
Σύμπας ὁ αἰὼν.

Οὕτω παρομοίως
Σφάλματα μικρὰ
Κατ' ὀλίγον φέρουν
Πάθη τρομερά.

Αἱ καλαὶ δὲ πράξεις,
Ὅσον εὐτελεῖς,
Γίνονται αἰτίαι
Ἠδονῆς πολλῆς.

A.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ,

Ἡ μετριοφροσύνη τῆς ἀληθοῦς σοφίας. Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Περσίας τοῦ Μάλκωλυ ἀπαντῶμεν τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον. Ὁ Ἀβού Γιουσοῦφ, ἀρχιδικαστὴς τοῦ Βαγδατίου κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Καλίφου Ἀδῆ, ἐν τινὶ δίκῃ μετὰ μακρὰν καὶ υπομονητικὴν ἔρευναν τῶν γεγονότων ἀπεφάνθη, ἥτι ἡ ἀνεπάρκεια τῶν γνώσεων του δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ δώσῃ ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

«Παρακαλῶ,» εἶπε τότε, εἰς τῶν παρισταμένων ἀδελφῶν εἰρωνευόμενος, «μήπως ὁ Καλίφης σὰς πληρόνει διὰ τὴν ἀμάθειάν σας;»

«Ὅχι» ἀπήντησεν ὁ ἀρχιδικαστὴς ἠπίως, «πληρόνομαι δι' ὅσα γνωρίζω. Ἐάν ὁ Καλίφης ἤθελε νὰ μὲ πληρώσῃ δι' ὅσα ἄγνοῶ, ἄλλοι οἱ θησαυροὶ τῆς αὐτοκρατορίας του θὰ ἦσαν ἀνεπαρκεῖς πρὸς ἀνταμοιβὴν μου».

~~~~~

Εὐγνωμοσύνη. Ἐάν ἔχῃς ὀλίγην εὐγνωμοσύνην μὴ προσπαθῆς νὰ τὴν ἐλαττώσῃς διὰ γογγυσμῶν. Ἐάν ἔχῃς ἀρκετὴν μὴ καθιστᾷς αὐτὴν ἀνεπαρκῆ κρύπτων αὐτὴν. Ὅστις δὲν δεικνύει εὐγνωμοσύνην διὰ τὸ ἐλάχιστον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἀπολαμβάνει, δεικνύει ὅτι εἶναι ἀνάξιος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐλάχιστου ἀγαθοῦ.

~~~~~

Ἡ Ἱερά Γραφή καὶ ὁ Πολιτικὸς ἀστήρ. Ὅπως ὁ πολιτικὸς ἀστήρ εἶναι ὁ μόνος ἀσφαλὴς ὀδηγὸς τοῦ ναυτιλλομένου πρὸς τὸν λιμένα ὅπου ἐπιθυμεῖ νὰ πλεύσῃ, οὕτως ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ὀδηγὸς τοῦ ἀμαρτωλοῦ εἰς τὸν ἀσφαλὴ λιμένα τῆς αἰωνίας ζωῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι ἄψυχον πλὴν τρέχω εἰς τῶν πόλεων τοὺς δρόμους, καὶ ἐνῶ τινὲς μὲ παίξουν ἄλλους κύνῃω ἐντρέμους. Εἰς τοὺς οἴκους ὅταν ἔμθω τὰ μικρὰ διασκεδάξω, Ὅμως τοὺς γονεῖς ἐνίστη, ὡς φαίνεται, πειράζω! Διὰ τοῦτο μεἀρπάξουν κ' εἰς ἐρμάρια μὲ κρύπτουν, Ἡ ἐνίστη ἔς τοὺς δρόμους ἢ ἄλλου ποῦ μὲ ἐκρίπτουν. Στὸ Δουνάθεως τὰς ὄχθας καὶ εἰς μέρη τῆς Ἀσίας Ταραχὴν μεγάλην φέρω, προξενῶ ἀνησυχίας, Ὅμως πάλιν μὲ ζητοῦσιν, μ' ἀγαποῦν καὶ μ' ἀγοράζου, Ἐξ Ἀμερικῆς μὲ φέρουν κ' ὅπου μ' εὔρου μὲ συνάζου. Τὴν γῆν ἔλῃν περιβάλλω μετ' ἀτμοῦ συνηνωμένον, Πλῆν κ' ἐντὸς τοῦ ὀρθαλοῦ σου μὲ εὐρίσκεις κεκρυμμένον
Ἄναγνωστα! δὲν μὲ ἤρες μετὰ τόσας ἐξηγήσεις; Στὴν Γεωμετρίαν τρέξον ὅπου θὰ μὲ ἀπαντήσῃς.

A.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ
αἰνίγματος.

ΑΛΑΣ, ΛΑΣ, ΑΣ.

Τὸ ἔλυσαν ἐξ Ἀθηνῶν μὲν οἱ Γεωρ. Α. Γαυριλάκης καὶ Ι. Α. Γρηγοριάδης ἐκ Πατρῶν Ἀνδ. Ἰωαννίδης, Δημ. Γούναρης καὶ Χρῆστος Α. Βλάχος, ἐκ Πειραιῶς Ἄδαμ. Πάτρας, ἐκ Σύρου Γεωρ. Μαρκόπουλος Α. Δ. Βαφειδάκης καὶ Γεωρ. Τριπούσης, ἐξ Ὑδρας Ι. Π. Τζάβας καὶ Δ. Ν. Φαμελιάρης, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Μαρία Ι. Δραγάτση, ἐκ Χίου Γεωρ. Ι. Παπαζῆς καὶ ἐκ Κύπρου Νήφων Θεμόπουλος. Γ.Ι. Καραγιαννόπουλος, ἐξ ἀγ. Γεωρ.

~~~~~

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Ποῖος ποταμὸς ἀναφερόμενος ἐν τῇ Ἱερᾷ Γραφῇ διαίρεται εἰς τέσσαρας κλάδους;

2) Τρεῖς ἀνθρώποι ἐνήστευσαν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας. Τίνες ἦσαν;

3) Τίς πολεμήσας μόνος κατὰ τριακοσίων ἐφόνευεν αὐτοὺς πάντας;